

Iso, isompi, isoin, siisti

Olen vähän sellainen nihkeä hiihdon harrastaja. Niin hikihiihdon kuin mutkamäenkin. Lapsena sivakoitiin ja laskettiin mäkiä kavereiden kanssa päivät pitkät. Sitten kun tulivat nämä keskeltä käsitelty muoviläpyskät, hommasta meni mieli.

Mutkamäkeä on tullut kokeiltua aina talvilomalla. Lasketteluni on sivusta katseltuna varmaan aika huvittavaa. Saatan jopa mennä perse pitkällään. Sillä tyyllillä on kuitenkin pärjännyt. Kun ei pahemmin satsaa nykyaikaisiin kuteisiin, kukaan ei huomaa.

Joskus 90-luvulla rupesi tuntemaan itsensä noloksi pelkkine laskettelusuksineen. Kaikilla oli lauta ja löysät lökäpöksyt. Hissien kuljetuskyky joutui ääriarjoilleen, koska lautailijat menivät ylös aina yksin. Hiihtäjiä sitä vastoin hissien vetimeen mahtui kaksi. Ja kaksin on mukavampaa, etenkin tuntemattomien kanssa.

Niin, lautailun suosio räjähti parikymmentä vuotta sitten. Se oli kuulia ja siistiä. Porukkaa parveili kourujen ja hyppyreiden tienoilla. Suuryhtiö Nokian veijarit tajusivat jo aikaisin, että sieltä niitä uusia asiakkaita löytyy. Nokian siniset kyltit komeilivat lähes kaikkien lumilautatapahtumien taustalla. Ja illansuussa билетettiin.

Tuli sitä ihmettä itsekin vähän kokeiltua. Seuraavana aamuna takapuoli ja häntäluu olivat niin kipeät, ettei ylös päässyt. Ei, ei snoukkailu ole minun lajini.

Lumilautailu pääsi olympialaiseksi lajiksi Naganon kisoihin. Telkkarista ihmeteltiin heppujen olemusta ja temppuilua. Kisojen jälkeen lehdistä saatiin lukea uusien olympiaurheilijoiden huumehöyryisistä bileistä. No, ei kai ne kannabikset ja vastaavat olleet sen kummempia piristeitä kuin muidenkaan broilereiden nauttimat rohdot. Samoissa kisoissa turhautuneet jenkkijääkiekkoilijat hajottivat kannipäissään kokonaisen hotellikerroksen.

Lumilautailijoiden biletykset ovat päässeet etusivuille myös muissa olympialaisissa. Torinosta lähetettiin pari jenkkihemmoa maitojunalla kotiin. Samoin taisi käydä näissä kisoissa pronssia voittaneelle amerikkalaisten Lagolle.

Lumilautailua on taas tullut tuutin täydeltä. Jälkilähetyksissä toistetaan samoja pätkiä uudelleen ja uudelleen. Varmasti joka iikka on nähnyt. Kuvat Hyvinkään Sveitsillä lautailevista naperoista täyttävät lehtien etusivut. Täällä se aloitti. Vaahtosammuttimen kokoisena. Kuulia.

Snoukkaajilla on oma omaperäinen slanginsa. Se on hauskaa, kun sitä käyttävät itse tekijät. Mutta tämä kummallinen kieli on tarttunut myös toimittajiin. Vanhoihin ja arvostettuihinkin. Kyllä kohta sinivalkoinen ääni ärähtää ja kirjoittaa syvästi pahoittelevan kolumnin.

Ei siinä mitään, Piironen pojan rani meni isosti. Vancouverin paippi oli kuulemma vähän heppoisesti höylätty. Monet siinä pannuttivat ja ottivat läväreit, eikä fleimeiltäkään vältytty. Seuraavana päivänä varmaan damaget tuntuivat. Piironenelta sen sijaan flipit, trikit ja korkit onnistuivat siististi, ja gräbikin oli ison korkea. Ja vielä se tautinen seiska! Selkeästi silveriä!

Isoa, isompaa, isointa, haastavaa!

pajen